

Η κατάσταση στα σχολεία, οι ανάγκες των παιδιών μας και οι προτεραιότητες της δράσης μας *Εισήγηση στην 5η Συνεδρίαση του ΔΣ της ΑΣΓΜΕ (12/9/2026)*

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι,

Η έναρξη κάθε σχολικής χρονιάς είναι μια καλή αφορμή όχι μόνο για να καταγράψουμε τα προβλήματα που θα συναντήσουμε στα σχολεία, αλλά και για να συζητήσουμε πιο συνολικά **σε ποια κατάσταση βρίσκεται σήμερα η δημόσια εκπαίδευση, πώς αυτή επηρεάζει τα παιδιά και τις οικογένειές μας και ποια πρέπει να είναι η δική μας παρέμβαση.**

Η εικόνα που παρουσιάζει η κυβέρνηση είναι αυτή ενός σχολείου που «αναβαθμίζεται», με περισσότερες υποδομές, περισσότερους εκπαιδευτικούς και νέες εκπαιδευτικές δυνατότητες.

Η καθημερινότητα των οικογενειών, όμως, είναι πιο σύνθετη.

Υπάρχουν προβλήματα στελέχωσης, μεγάλα τμήματα, ελλείψεις στην ειδική αγωγή και την παράλληλη στήριξη, σημαντικές ανάγκες στη σχολική στέγη και στη συντήρηση των κτιρίων, ενώ την ίδια στιγμή αυξάνεται η οικονομική επιβάρυνση των οικογενειών για τη μόρφωση των παιδιών.

Πιο συγκεκριμένα:

1. Η στελέχωση των σχολείων: οι αριθμοί και η πραγματικότητα

Ένα από τα βασικά ζητήματα κάθε Σεπτεμβρίου είναι η κάλυψη των εκπαιδευτικών αναγκών.

Για το 2026 ανακοινώθηκαν περίπου **5.300 μόνιμοι διορισμοί εκπαιδευτικών**. Παράλληλα, το Υπουργείο ανακοίνωσε ότι η πρώτη φάση αναπληρωτών θα αφορά περίπου **30.000 εκπαιδευτικούς**, με δυνατότητα επιπλέον προσλήψεων μέσα στον Σεπτέμβριο.

Οι αριθμοί αυτοί χρειάζεται να διαβαστούν σε σχέση με τις πραγματικές ανάγκες.

Για μια οικογένεια δεν έχει ιδιαίτερη σημασία πόσοι διορισμοί ανακοινώνονται συνολικά.

Έχει σημασία αν:

- το παιδί θα έχει εκπαιδευτικό από την πρώτη ημέρα,
- θα λειτουργήσει το Τμήμα Ένταξης,
- θα καλυφθεί η παράλληλη στήριξη,
- θα λειτουργήσει το ολοήμερο,
- θα υπάρχουν εκπαιδευτικοί ειδικοτήτων,
- θα καλυφθούν τα κενά στα μικρότερα σχολεία και στις πιο απομακρυσμένες περιοχές.

Γι' αυτό χρειάζεται να παρακολουθούμε όχι μόνο τις ανακοινώσεις αλλά και την **πραγματική εικόνα κάθε σχολείου και κάθε περιοχής.**

2. Τα μεγάλα τμήματα αποτελούν βασικό παιδαγωγικό πρόβλημα

Οι συγχωνεύσεις και συμπτύξεις τμημάτων, η απώλεια ακόμα και οργανικών θέσεων εκπαιδευτικών, αποτελούν ένα ακόμη ζήτημα που χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή.

Η μείωση του μαθητικού πληθυσμού σε ορισμένες περιοχές είναι πραγματικό δημογραφικό πρόβλημα. Δεν σημαίνει όμως ότι η μόνη δυνατή απάντηση είναι να αυξάνεται ο αριθμός των μαθητών στα τμήματα ή να μετακινούνται μαθητές από σχολείο σε σχολείο.

Η υπογεννητικότητα είναι ένα κοινωνικό πρόβλημα το οποίο δεν μπορεί να λειτουργεί σαν άλλοθι από την κυβέρνηση για συγχωνεύσεις και συμπτύξεις. Το κρίσιμο ζήτημα είναι **πώς αντιμετωπίζει η πολιτεία αυτή την πραγματικότητα.**

Θέτουμε ένα ερώτημα: **Γιατί η μείωση του μαθητικού πληθυσμού να μην αποτελέσει ευκαιρία για τη βελτίωση της εκπαιδευτικής διαδικασίας, για μικρότερα τμήματα, για περισσότερους εκπαιδευτικούς, για ουσιαστική στήριξη των μαθητών και των οικογενειών τους;** Και αντί γι' αυτό να αξιοποιείται ως άλλοθι για συγχωνεύσεις σχολείων, συμπτύξεις τμημάτων, μετακινήσεις μαθητών και περιορισμό των εκπαιδευτικών αναγκών;

Για έναν γονιό και το παιδί του η διαφορά ανάμεσα σε ένα τμήμα 18-20 μαθητών και ένα τμήμα 26-27 μαθητών είναι πολύ συγκεκριμένη.

Το αίτημα για **15 μαθητές ανά τμήμα** δεν είναι πολυτέλεια. Είναι σύγχρονη παιδαγωγική ανάγκη. Γιατί σε ένα τμήμα με 25 μαθητές ο εκπαιδευτικός δεν μπορεί να έχει τον ίδιο χρόνο και την ίδια δυνατότητα να παρακολουθήσει τις ανάγκες κάθε παιδιού. Πολύ περισσότερο όταν στην ίδια τάξη φοιτούν παιδιά με ειδικές μαθησιακές ανάγκες, αναπηρίες, προβλήματα ένταξης ή άλλες δυσκολίες και όταν η αναγκαία παράλληλη στήριξη είτε δεν παρέχεται είτε παρέχεται αποσπασματικά.

Το θέμα λοιπόν δεν είναι μόνο πόσες αίθουσες διαθέτει ένα σχολείο. Είναι **πόσα παιδιά μπορούν να βρίσκονται σε μια τάξη ώστε να γίνεται ουσιαστικά η εκπαιδευτική διαδικασία.**

3. Ειδική αγωγή: μια από τις μεγαλύτερες δοκιμασίες του δημόσιου σχολείου

Το ζήτημα γίνεται ακόμη πιο έντονο στην ειδική αγωγή.

Η παράλληλη στήριξη, τα Τμήματα Ένταξης και τα ειδικά σχολεία δεν μπορούν να αντιμετωπίζονται ως ένας ακόμη τομέας όπου πρέπει απλώς να καλυφθούν κάποιες θέσεις.

Εδώ μιλάμε για παιδιά με συγκεκριμένες εκπαιδευτικές ανάγκες.

Η έλλειψη προσωπικού σημαίνει ότι ένα παιδί μπορεί να μη λαμβάνει τη στήριξη που χρειάζεται και ταυτόχρονα αυτό να έχει επιπτώσεις στη λειτουργία ολόκληρης της τάξης.

Ιδιαίτερα ανησυχητική είναι η κατάσταση στα ειδικά σχολεία.

Πολλές σχολικές μονάδες λειτουργούν σε κτίρια που δεν σχεδιάστηκαν για τις ανάγκες της ειδικής εκπαίδευσης, ενώ σε αρκετές περιπτώσεις οι εγκαταστάσεις λειτουργούν πάνω από τις δυνατότητές τους.

Εδώ χρειάζεται να αντιμετωπίσουμε το ζήτημα όχι μόνο ως πρόβλημα εκπαιδευτικού προσωπικού αλλά και ως **ζήτημα υποδομών, ασφάλειας και ισότιμου μορφωτικού δικαιώματος το οποίο όμως μπορεί να εξασφαλιστεί μόνο αν το κράτος δείξει θετικά ανισότιμη μεταχείριση προς αυτά τα σχολεία.**

4. Η σχολική στέγη: πόσο ασφαλή είναι τα σχολεία των παιδιών μας;

Ίσως το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα της απόστασης ανάμεσα στις εξαγγελίες και στις ανάγκες είναι η σχολική στέγη.

Το πρόγραμμα «Μαριέττα Γιαννάκου» που σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί “ριζική ανακαίνιση” όπως διατείνεται η κυβέρνηση, στη δεύτερη φάση του αφορά **238 σχολεία και σχολικά συγκροτήματα σε 132 δήμους**, με χρηματοδότηση 100 εκατ. ευρώ αποκλειστικά από τράπεζες και όχι από την κυβέρνηση. Μάλιστα ο πρωθυπουργός απευθυνόμενος στο... “φιλότιμο” των τραπεζών ευχήθηκε του χρόνου να συνεισφέρουν ώστε να ενταχθούν ακόμα 300 σχολικές μονάδες.

Το ερώτημα όμως είναι αν αυτές οι παρεμβάσεις αντιστοιχούν στο μέγεθος του προβλήματος.

Η χώρα διαθέτει χιλιάδες σχολικές μονάδες, πολλές από τις οποίες στεγάζονται σε παλιά κτίρια και αντιμετωπίζουν ανάγκες συντήρησης, επισκευών, ενεργειακής αναβάθμισης και προσαρμογής στις σύγχρονες ανάγκες.

Γι’ αυτό δεν αρκεί ένα πρόγραμμα ανακαίνισης ενός αριθμού σχολείων.

Χρειάζεται **μακροπρόθεσμος κρατικός σχεδιασμός για τη σχολική στέγη**.

Και ιδιαίτερα στο ζήτημα της αντισεισμικής προστασίας πρέπει να περάσουμε από την καταγραφή των προβλημάτων στην πάλη για την ουσιαστική επίλυσή τους.

Ο προσεισμικός έλεγχος δεν έχει από μόνος του αξία, αν μετά από αυτόν δεν ακολουθούν οι απαραίτητες παρεμβάσεις.

5. Το σχολείο και το κόστος για την οικογένεια

Υπάρχει και μια άλλη πολύ κρίσιμη πλευρά που επανέρχεται κάθε Σεπτέμβρη: **το πραγματικό κόστος που επωμίζεται η οικογένεια**.

Το σχολείο μπορεί τυπικά να είναι δημόσιο και δωρεάν, όμως η εκπαιδευτική διαδρομή ενός παιδιού συνοδεύεται από σημαντικές δαπάνες.

Σχολικά είδη, ξένες γλώσσες, φροντιστήρια, αθλητισμός, πολιτιστικές δραστηριότητες, μετακινήσεις, εκπαιδευτικές επισκέψεις και μια σειρά άλλων αναγκών επιβαρύνουν τον οικογενειακό προϋπολογισμό.

Και αυτό γίνεται πιο δύσκολο όταν το κόστος κατοικίας, ενέργειας, τροφίμων και μετακινήσεων αυξάνεται.

Επομένως, η συζήτηση για τη δημόσια εκπαίδευση δεν μπορεί να περιορίζεται μόνο στο σχολείο.

Πρέπει να συνδέεται και με το **πόσο κοστίζει σήμερα σε μια οικογένεια να μεγαλώσει και να μορφώσει ένα παιδί**.

Αυτό αφορά ιδιαίτερα τις λαϊκές οικογένειες, γιατί η οικονομική δυνατότητα των γονιών επηρεάζει τελικά και τις εκπαιδευτικές δυνατότητες των παιδιών.

6. Η χρηματοδότηση: το κρίσιμο ερώτημα είναι οι προτεραιότητες

Όταν συζητάμε για περισσότερους εκπαιδευτικούς, ασφαλέστερα σχολεία, ειδική αγωγή, σχολικά γεύματα ή καλύτερες υποδομές, η απάντηση που συχνά δίνεται είναι ότι όλα αυτά πρέπει να συνυπολογίζονται στις δημοσιονομικές δυνατότητες.

Είναι όμως χρήσιμο να εξετάζουμε τις συνολικές κρατικές προτεραιότητες.

Για παράδειγμα, οι δαπάνες του ελληνικού κράτους για πολεμικό εξοπλισμό βρίσκονται σε επίπεδα περίπου **7 δις. ευρώ ετησίως**, σύμφωνα με τα διαθέσιμα στοιχεία.

Το ζήτημα που θέτουμε δεν είναι απλώς «να βρεθούν χρήματα».

Είναι να συζητήσουμε **ποιες ανάγκες θεωρεί προτεραιότητα η κοινωνία και ποιες το κράτος**.

Για εμάς, ασφαλή σχολεία, επαρκής στελέχωση, ειδική αγωγή, σχολικά γεύματα και δωρεάν πρόσβαση στη μόρφωση δεν μπορούν να αντιμετωπίζονται ως δευτερεύουσες ανάγκες άρα και δαπάνες.

7. Το νέο Λύκειο και το Εθνικό Απολυτήριο

Το ζήτημα αυτό αποκτά ιδιαίτερη επικαιρότητα. Στις 2 Σεπτεμβρίου, άνοιξε επίσημα η νέα φάση του εθνικού διαλόγου για το Λύκειο και το Εθνικό Απολυτήριο. Η κυβέρνηση έχει ανακοινώσει ότι η διαδικασία θα εξετάσει συνολικά τη λειτουργία του Λυκείου και όχι μόνο την πρόσβαση στην ανώτατη εκπαίδευση.

Εδώ χρειάζεται να υπάρχει σοβαρή συζήτηση και από την πλευρά των γονιών.

Δεν αρκεί να ρωτήσουμε αν το νέο σύστημα θα είναι «καλύτερο» ή «χειρότερο» από το σημερινό.

Πρέπει να θέσουμε τα εξής συγκεκριμένα ερωτήματα, με γνώμονα:

Τι Λύκειο θέλουμε, τι Λύκειο έχουν δικαίωμα και χρειάζεται να έχουν τα παιδιά μας;

- Πόσες εξετάσεις θα υπάρχουν;
- Πώς θα επηρεάζεται η πρόσβαση στα Πανεπιστήμια;
- Θα αυξηθεί ή θα μειωθεί η ανάγκη για φροντιστήριο;

Γιατί αν η απάντηση είναι ότι η πορεία του μαθητή θα συνδέεται ολοένα και περισσότερο με εξετάσεις και τη βαθμολογία σε περισσότερα χρόνια του Λυκείου, είναι δεδομένο –και γνωστό στους σημερινούς γονείς που όταν ήταν μαθητές έδωσαν εξετάσεις με το τότε Εθνικό Απολυτήριο– ότι η οικογένεια θα επιβαρυνθεί ακόμη περισσότερο οικονομικά.

Άρα, ο λόγος μας δεν μπορεί να περιοριστεί στο «να περάσει το παιδί στο Πανεπιστήμιο». Πρέπει να αφορά και το **τι γνώσεις και τι μορφωτικά εφόδια αποκτά το παιδί μέσα στο σχολείο.**

8. Τι είδους σχολείο θέλουμε;

Και η πρόσφατη συζήτηση για τα αποτελέσματα του διαγωνισμού PISA του ΟΟΣΑ, ανοίγει μια πιο διευρυμένη συζήτηση για το μορφωτικό επίπεδο που προσφέρει το σημερινό σχολείο με όλες τις νομοθετικές παρεμβάσεις που έχουν κάνει όλες οι κυβερνήσεις των τελευταίων δεκαετιών, στην οποία δεν πρέπει να φοβηθούμε να πάρουμε μέρος.

Σήμερα χρησιμοποιούνται όλο και περισσότερο όροι όπως «δεξιότητες», «επιλογές», «ευελιξία», «σύνδεση με την αγορά εργασίας».

Τα παιδιά χρειάζονται ασφαλώς γνώσεις και δεξιότητες. Όμως χρειάζονται πρώτα απ' όλα **γερή και ολόπλευρη μόρφωση.**

Να διδάσκονται ιστορία, φυσικές επιστήμες, μαθηματικά, γλώσσα, λογοτεχνία, τέχνη, πολιτισμό.

Χρειάζονται τη δυνατότητα να κατανοούν τον κόσμο γύρω τους. Να μπορούν να διακρίνουν την πληροφορία από τη γνώση της αλήθειας. Να αναπτύσσουν κρίση. Να συνεργάζονται. Να συμμετέχουν στην κοινωνική ζωή.

Από αυτή την άποψη, η συζήτηση για το σχολείο είναι συζήτηση για **το τι άνθρωπο θέλουμε να διαμορφώνει το σχολείο.**

9. Τι σημαίνουν όλα αυτά για τη δράση των γονιών;

Απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα χρειάζεται να περάσουμε από τη διαπίστωση στη συστηματική παρακολούθηση και διεκδίκηση.

Οι Σύλλογοι Γονέων δεν μπορούν να ενεργοποιούνται μόνο όταν εμφανίζεται ένα άμεσο πρόβλημα. Χρειάζεται να γνωρίζουμε:

- πόσα παιδιά υπάρχουν σε κάθε τμήμα,
- ποια κενά υπάρχουν στο σχολείο,
- αν λειτουργεί κανονικά το ολοήμερο,
- ποια παιδιά περιμένουν παράλληλη στήριξη,
- αν λειτουργούν τα Τμήματα Ένταξης,
- ποια προβλήματα υπάρχουν στο κτίριο,
- τι ανάγκες συντήρησης έχουν καταγραφεί,
- τι γίνεται με τον προσεισμικό έλεγχο,
- τι προβλήματα αντιμετωπίζουν οι οικογένειες.

Με αυτόν τον τρόπο ο Σύλλογος Γονέων μπορεί να έχει **σταθερή και τεκμηριωμένη παρέμβαση** και όχι μόνο περιστασιακές αντιδράσεις.

Και είναι σημαντικό να υπάρχει συνεργασία με τους εκπαιδευτικούς και τους μαθητές.

Γιατί πολλά από τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο γονιός είναι ταυτόχρονα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο εκπαιδευτικός μέσα στην τάξη και ο μαθητής στην καθημερινότητά του.

Ξεχωρίζουμε την ανάγκη οι Σύλλογοι Γονέων να επιμένουν στη λειτουργία των σχολικών συμβουλίων υποχρεωτικά ανά δίμηνο, όπως προβλέπει ο σχετικός νόμος, ώστε να έχουν πλήρη εικόνα των αναγκών και των προβλημάτων των σχολείων. Ταυτόχρονα να ενισχύσουμε τη στενή και αμφίδρομη ενημέρωση μεταξύ των Συλλόγων Γονέων και της αντίστοιχης Ένωσης αφού πλέον δεν υπάρχει εκπρόσωπος των γονέων από την Ένωση, όπως ίσχυε με τις σχολικές επιτροπές.

Καθώς οι σχολικές επιτροπές πλέον έχουν καταργηθεί, απαιτούμε ανά Ένωση Γονέων να δίνεται από την αρμόδια αντιδημαρχία αναλυτική και συνολική εικόνα για τις εργασίες, τις δαπάνες και το βαθμό κάλυψης των αναγκών των σχολείων των παιδιών μας.

10. Οι βασικές προτεραιότητες για τη νέα σχολική χρονιά

Με βάση όλα τα παραπάνω, μπορούμε να συγκεντρώσουμε τις βασικές μας διεκδικήσεις σε ορισμένους άξονες:

Για τη λειτουργία των σχολείων

- Κάλυψη όλων των κενών εκπαιδευτικών θέσεων από την έναρξη της σχολικής χρονιάς.
- Μείωση του αριθμού μαθητών ανά τμήμα.
- Καμία αναγκαστική μετακίνηση μαθητών λόγω συγχωνεύσεων.
- Λειτουργία όλων των ολοήμερων τμημάτων με την έναρξη της σχολικής χρονιάς και για όλα τα παιδιά που έχουν κάνει αίτηση, χωρίς όρους και προϋποθέσεις.
- Διατήρηση των ολιγομελών τμημάτων και ειδικοτήτων.
- Κατάργηση του ΦΠΑ για τις σχολικές δαπάνες των δήμων και για τα σχολικά είδη για να μειωθεί άμεσα και αισθητά η οικονομική επιβάρυνση των οικογενειών μας.
- Κατάργηση και του ειδικού φόρου κατανάλωσης για ενέργεια, ύδρευση και τηλεπικοινωνίες στους λογαριασμούς των σχολείων.

Για την ειδική αγωγή

- Πλήρη κάλυψη της παράλληλης στήριξης.
- Πλήρη στελέχωση των Τμημάτων Ένταξης.
- Σύγχρονα και κατάλληλα ειδικά σχολεία.
- Κάλυψη όλων των εκπαιδευτικών και άλλων αναγκών των μαθητών με αναπηρία και ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες.

Για τη σχολική στέγη

- Πρόγραμμα κατασκευής και ανακατασκευής σχολικών κτιρίων με κρατική χρηματοδότηση. Αντικατάσταση όλων των κοντέινερ.
- Ουσιαστική ετήσια συντήρηση όλων των σχολικών μονάδων.
- Ολοκλήρωση του προσεισμικού ελέγχου.
- Προγραμματισμός του δευτεροβάθμιου ελέγχου με εξασφάλιση και εγγραφή στον κρατικό προϋπολογισμό των κονδυλίων που απαιτούνται για την υλοποίησή του.
- Άμεση υλοποίηση των απαραίτητων παρεμβάσεων όπου εντοπίζονται προβλήματα.

Για το μορφωτικό δικαίωμα

- Δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση χωρίς οικονομικούς φραγμούς.
- Ουσιαστική στήριξη των οικογενειών για τις εκπαιδευτικές ανάγκες των παιδιών.
- Δωρεάν σχολικά γεύματα για όλους τους μαθητές και μαθήτριες.
- Συζήτηση για το νέο Λύκειο και το Εθνικό Απολυτήριο με επίκεντρο τις μορφωτικές ανάγκες των μαθητών, -τριών και όχι την αύξηση των εξεταστικών φραγμών.

Χρειάζεται, ξεκινώντας από τους Συλλόγους Γονέων να έχουμε **καθαρή εικόνα της πραγματικότητας**.

Να γνωρίζουμε τι συμβαίνει στα σχολεία μας, ποια είναι τα προβλήματα, ποια από αυτά είναι τοπικά και ποια αποτελούν πλευρές μιας γενικότερης πολιτικής.

Και κυρίως να συζητήσουμε τι μπορούμε να κάνουμε ως γονείς.

Ο Σύλλογος Γονέων μπορεί να είναι ένας φορέας που απλώς οργανώνει κάποιες δραστηριότητες και αντιμετωπίζει μεμονωμένα προβλήματα.

Μπορεί όμως να είναι και ένας **ζωντανός συλλογικός φορέας**, που γνωρίζει την κατάσταση του σχολείου, ενημερώνει τους γονείς, διατυπώνει τεκμηριωμένες διεκδικήσεις και συντονίζεται με τους εκπαιδευτικούς και τους μαθητές.

Αυτό χρειάζεται να επιδιώξουμε τη νέα σχολική χρονιά.

Να συζητήσουμε με βάση τα πραγματικά δεδομένα.

Να ξεκινάμε από τις ανάγκες των παιδιών.

Και να διεκδικούμε ένα σχολείο που να εξασφαλίζει σε όλα τα παιδιά **ασφάλεια, γνώση, παιδεία και ίσες δυνατότητες**, ανεξάρτητα από το εισόδημα και την κοινωνική θέση της οικογένειάς τους.

Αυτό, τελικά, είναι το βασικό ερώτημα της νέας σχολικής χρονιάς: **Όχι μόνο πόσο θα κοστίσει το σχολείο στο κράτος, αλλά τι χρειάζονται τα παιδιά μας για να μορφωθούν πραγματικά.**

11. Για τη φετινή εκλογική χρονιά στις οργανώσεις γονέων

Η φετινή χρονιά είναι εκλογική για τους συλλογικούς φορείς των γονέων. Θα ξεκινήσουν από τον Σεπτέμβριο του 2026 και θα ολοκληρωθούν το καλοκαίρι του 2027 με το Συνέδριο της ΑΣΓΜΕ. Σε κάθε περίπτωση, οι εκλογές σε κάθε επίπεδο πρέπει να ολοκληρώνονται πριν από τις εκλογές του αμέσως ανώτερου φορέα. Για παράδειγμα: οι Σύλλογοι Γονέων πριν τις Ενώσεις, οι Ενώσεις Γονέων πριν τις Ομοσπονδίες και οι Ομοσπονδίες πριν την ΑΣΓΜΕ.

Το επόμενο διάστημα, το ΔΣ της ΑΣΓΜΕ θα επανακυκλοφορήσει ανανεωμένο οδηγό (Αλφαβητάρι) για τις λειτουργίες των οργανώσεων των γονέων, για τις εκλογές, κ.α.

Το βασικό ζήτημα είναι να οργανωθούν, με καλό σχέδιο, μαζικές διαδικασίες συζήτησης, γενικών συνελεύσεων και εκλογών όπου πέρα από την εκλογοαπολογιστική πλευρά θα υπάρχει και ανταλλαγή απόψεων και προγραμματισμός πρωτοβουλιών, εκδηλώσεων, ενημερώσεων για μια σειρά ζητήματα που απασχολούν: για το εθνικό απολυτήριο, για το περιεχόμενο και τη διδακτική των σχολικών βιβλίων, για τις εξαρτήσεις, για την παραβατικότητα, κ.α.

ΤΟ ΔΣ ΤΗΣ ΑΣΓΜΕ